

עֵיר הָאֶזְמֶרֶד שׁל עוֹץ

מֵאֵת

ל. פֶּרֶנְק בֵּאוֹם

מִחֲבֵר הַסְּפָרִים "הַדֶּרֶךְ לְעוֹץ", "דּוּרוֹתֵי וְהַקּוֹסִם בְּאֶרֶץ עוֹץ",
"אֶרֶץ עוֹץ הַמִּפְלָאָה" וְכֵן הֵלָאָה.

אֵיר

ג'וֹן ר. נִיל

למֶלֶךְ הַנוּמִים הָיָה מִצֵּב רוּחַ רַע, וּבְזִמְנֵים כָּאֵלָה הָיָה מְאוּד
לֹא נָעִים לְשִׁהוּת בְּמַחְצָתוֹ. כָּלֵם שָׁמְרוּ מִמֶּנּוּ מֶרְחָק, אִפְלוּ רַב
הַמְּשָׁרְתִּים שָׁלוּ, קְלִיקוֹ.

לְפִיכָךְ נֶאֱלַץ הַמֶּלֶךְ לָזַעַם וּלְרַתֵּחַ בְּגִפּוֹ, וּלְפַסֵּעַ מְקַצָּה מִעֶרְתּוֹ
מִשְׁבָּצַת אַבְנֵי הַחֹן לְקַצָּה, הַלּוֹךְ וְשׁוֹב, כְּשֶׁמֶרְגַע לָרַגַע הוּא מִתְרַגֵּז
יֹתֵר. כִּךָּ הָיָה עַד שֶׁנִּזְכַּר שֶׁלֹּא כִּיף לְכַעַס כְּשֶׁאֵין עַל יָדָךְ מִיִּשְׁהוּ
לְהִטִּיל עָלָיו מוֹרָא וּלְאַמְלִל אוֹתוֹ. הוּא רָץ אֶל הַגּוֹנֵג הַגָּדוֹל וְצִלְצֵל
בּוֹ בְּכָל כּוּחוֹ.

אֶל הַחֹדֶר נִכְנַס רַב הַמְּשָׁרְתִּים, שֶׁהִשְׁתַּדֵּל לְהִסְתִּיר מִמֶּלֶךְ
הַנוּמִים עַד כְּמָה הוּא מְבַהֵל.

"שְׁלַח אֵלַי אֶת רַב הַיּוֹעֲצִים!" צָעַק הַמֶּלֶךְ הַכּוֹעֵס.

קְלִיקוֹ יָצָא מִהַחֹדֶר בְּכָל הַמְּהִירוּת שֶׁהִצְלִיחוּ רִגְלָיו הַדַּקִּיקוֹת
לִשְׁאֹת אֶת גּוּפּוֹ הַשָּׁמֵן וְהָעֵגֶל, וְתוֹךְ זְמַן קָצֵר נִכְנַס לַחֹדֶר רַב
הַיּוֹעֲצִים. הַמֶּלֶךְ הִזְעִיף פָּנִים וְאָמַר לוֹ: "אֲנִי נִמְצָא בְּמִצּוּקָה רַבָּה
בְּגִלֵּל חֲגוּרַת הַקְּסָמִים שְׁלִי. בְּכָל פֶּעַם שֶׁאֲנִי רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת אֵיזָה
קֶסֶם, אֲנִי מְגַלֶּה שְׂאִינִי יָכוֹל, כִּי הַחֲגוּרָה חִסְרָה לִי. זֶה מְכַעֵס
אוֹתִי, וְכִשְׂאֲנִי כּוֹעֵס אֲנִי לֹא יָכוֹל לְשַׁמֵּחַ. וּבִכֵּן, מִהִי עֲצָתְךָ?"

"יש אנשים," אמר רב היועצים, "שאוהבים לכעס."
 "אבל לא כל הזמן!" קרא המלך. "לכעס מפעם לפעם זה
 באמת די נעים, כי זה מאמילל כל כך את כל האחרים. אבל
 לכעס בקר, צהרים וערב, כמו שאני כועס, מתחיל לשעמם, וגם
 מונע ממני הנאות חיים אחרות. אז מהי עצתך?"
 "ובכן, אם אתה כועס כי ברצונך לעשות קסמים ואינך יכול,
 ואם אינך רוצה לכעס, עצתי היא לא לרצות לעשות קסמים."
 כששמע זאת, נעץ המלך מבט זועם ביועצו, ומשך לעצמו
 בשפם הארוך והלכן עד שמרב משיכות זעק בכאב.
 "אתה שוטה!" הוא קרא.
 "זהו כבוד שאני חולק עם הוד מעלתך," אמר רב היועצים.
 המלך שאג בזעם ורקע ברגלו.
 "הו, שומרים שלי!" הוא קרא. ("הו" זאת דרך מלכותית
 להגיד "בואו הנה").
 כשהשומרים נענו, אמר להם המלך: "קחו את רב היועצים
 הזה ממני, והשליכוהו."
 השומרים לקחו את רב היועצים, ככלו אותו בשלשלאות
 כדי שלא יאבק והשליכו אותו. והמלך חזר לפסע הלון ושוב
 במערתו, מרגז עוד יותר מקדם.
 לבסוף הוא רץ אל הגונג הגדול וצלצל בו כאלו פרצה
 שרפה. קליקו הופיע שוב, רועד כלו ולכן מרב פחד.
 "הבא את המקטרת שלי!" צעק עליו המלך.
 "המקטרת שלך כבר כאן, הוד מעלתך," השיב קליקו.
 "אז הבא לי את הטבק!" שאג המלך.
 "הטבק כבר נמצא בתוך המקטרת שלך, הוד מעלתך," השיב
 המשרת.
 "אז הבא לי גחל חי מהכבשן!" צוה המלך.
 "הטבק כבר בוער, והוד מעלתך כבר מעשן את מקטרתו,"
 ענה המשרת.

"נו, בחיי שזה נכון!" אמר המלך, ששכח את העבדה הזאת.
 "אבל אין זה מנמס מצדך להעיר על כך."

"אני נבל שפל ועלוב," הודה רב המשרתים בהכנעה.
 מלך הנומים לא הצליח לחשוב על תשובה, אז הוא עשן
 במקטרת שלו ופסע פה וכה בחדר. לבסוף נזכר כמה הוא כועס,
 וצעק: "מה פשר שביעות הרצון הזאת שלך, קליקו, כשמלךך
 אמלל כל כך?"

"מה מאמלל אותך?" שאל המשרת.
 "אבדתי את חגורת הקסמים שלי. ילדה קטנה בשם דורותי,
 שהייתה פאן עם עוצמה מעוץ, גנבה את החגורה ולקחה אותה
 ממני," אמר המלך וחרק בשניו מרב זעם.

"היא השיגה אותה בקרב הוגן," העז קליקו להעיר.
 "אבל אני רוצה אותה! אני צריך אותה! מחצית הכוחות שלי
 נעלמו עם החגורה הזאת!" שאג המלך.

"כדי להשיב אותה אליך, תצטרך ללכת לארץ עוץ, ואין שום
 דרך שהוד מעלתך יצליח להכנס לעוץ," אמר המשרת ופהק, כי
 כבר היה במשמרת תשעים ושיש שעות רצופות והשתוקק לישן.
 "למה לא?" שאל המלך.

"כי מדבר קטלני מקיף את ארץ הפיות עוץ, ואיש אינו
 יכול לחצות אותו. אתה יודע זאת כמוני, הוד מעלתך. עזב את
 החגורה האבודה. לא חסר לך כוח: אתה שולט בממלכה התת
 קרקעית הזאת ביד רמה, ואלפי נומים כפופים לפקדוטיך. אני
 ממליץ לך לשתות כוס כסף מתוך להרגעת העצבים, וללכת
 לישן."

המלך תפס אבן אדם ענקית והשליך אותה לעבר ראשו של
 קליקו. המשרת התכופף כדי לחמק מהאבן הכבדה, שהתנגשה
 בדלת מעט מעל אזנו השמאלית.

"עוף לי מהעינים! הסתלק! לך מפה – ושלח אלי את הגנרל
 בלוג!" צנח מלך הנומים.

קליקו נמלט במהירות, ומלך הנומים המשיך לפסע כה נכה ברקיעות זעם עד אשר הופיע למולו מפקד צבאותיו. נום זה היה ידוע בכל קצוות הממלכה כלוחם עז רוח ומפקד כוחני ואכזר. תחת פקודו היו חמשים אלף חיילים נומים, מתרגלים היטב, שדבר לא הפחידם חוץ מאשר מפקדם הקפדן. ואף על פי כן חש הגנרל בלוג חשש קל, כאשר הגיע וראה עד כמה מלך הנומים כועס.

"הא! ובכן, הגעת!" קרא המלך.

"הנני," אמר הגנרל.

"הצעד את הצבא מיד אל ארץ עוץ, כבש את עיר האזמרגד והשמיד אותה, והשב לי את חגורת הקסמים!" שאג המלך.

"אתה משגע," ענה הגנרל ברגע.

"מה זה? מה זה? מה זה?" מרב זעם קפץ מלך הנומים על קצות אצבעותיו המחדדים.

"אין לך משג על מה אתה מדבר," המשיך הגנרל והתישב על יהלום מלטש ענקי. "אני מציע שתעמד בפנה ותספור עד ששים לפני שתפתח שוב את פיה. אולי עד אז תתחיל לחשב בהגיון." המלך חפש דבר מה לזרק על הגנרל בלוג, אבל מכיון ששום חפץ לא היה בטוח ידו, הוא התחיל להרהר שמא האיש אולי צודק והוא מדבר שטויות. בסופו של דבר הוא זרק את עצמו אל כס המלכות הנוצץ שלו, הסיט את הכתר מעל אזנו, אסף את רגליו אל גופו ונעץ בבלוג מבט מרשע.

"קדם כל," אמר הגנרל, "לא נוכל לצעד במדבר המדבר כדי להגיע לארץ עוץ. וגם אלו יכולנו, לשליטת עוץ, הנסיכה עוצמה, יש כוחות קסם שבאמצעותם היא תשתק את הצבא שלי. אלמלא אבדת את חגורת הקסמים שלך אולי היה לנו סבוי כלשהו להביס את עוצמה; אבל החגורה איננה."

"אני רוצה אותה!" צוח המלך. "אני מכרח לקבל אותה בחזרה."

"אז בוא נחשב על דרך הגיונית להשיג אותה," השיב הגנרל.

"החגורה נפלה לידיה של ילדה קטנה בשם דורותי, שמתגוררת במדינת קנזס, בארצות הברית של אמריקה."
"אבל היא השאירה אותה בעיר האזמרגד, אצל עוצמה, הכריז המלך."

"איך אתה יודע?" שאל הגנרל.
"אחד המרגלים שלי, עורבני שחור, עף מעל המדבר אל ארץ עוץ, וראה את חגורת הקסמים בארמונה של עוצמה, השיב המלך באנחה.
"עולה בראשי רעיון," אמר הגנרל בלוג בהרהור. "ישנן שתי דרכים להגיע לארץ עוץ בלי לחצות את המדבר החולי."

"מה הו?" דרש המלך לדעת, נלהב כלו.
"דרך אחת היא מעל למדבר, בדרך האויר; והדרך השנייה היא מתחת למדבר, בדרך האדמה."
כששמע זאת, פלט מלך הנומים זעקת שמחה וקפץ מכס המלכות כדי להמשיך בפסיעותיו הטורפות בחלל המערה.
"זהו זה, בלוג!" הוא צעק. "זה הכוון, גנרל! אני מלך העולם התחתון, וכל נתיני כורים הם. אהצב מנהרה סודית מתחת למדבר

שתגיע עד לארץ עוץ – כן! ממש עד לעיר האזמרגד – ואתה תצעיד לשם את צבאותיך ותכבש את המדינה כלה!"
 "לאט לה, הוד מעלתך. אל תזדרז כל כך," התריע הגנרל.
 "הנומים שלי הם לוחמים טובים, אבל הם לא מספיק חזקים כדי לכבש את עיר האזמרגד."

"אתה בטוח?" שאל המלך.

"בטוח לגמרי, הוד מעלתך."

"אז מה אעשה?"

"תותר על הרעיון ותעסק בענייניך," יעץ לו הגנרל. "אתה עסוק דיה במלאכת השליטה בממלכה התת-קרקעית שלך."
 "אבל אני רוצה את חגורת הקסמים – ואני אקבל אותה!"
 שאג מלך הנומים.

"נראה אותך מנסה," השיב הגנרל וצחק ברשעות.

כה מתסכל היה המלך בשלב הזה, שהוא הרים את שרביטו, שבקצו היה כדור כבד עשוי אבן ספיר, והשליך אותו בכל כוחו לעבר הגנרל בלוג. הספיר פגע לגנרל בול במצח והשטיח אותו על הרצפה, שם שכב ללא ניע. ואז המלך צלצל בגונג שלו וצוה על שומריו לגרר משם את הגנרל ולהשליך אותו, וכך בדיוק עשו.

למלך הנומים היה קראו רוקט האדם, ואיש לא אהב אותו. הוא היה איש רע-לב ושליט רב-עוצמה, והוא נדר בלבו להשמיד את ארץ עוץ ואת עיר האזמרגד המרהיבה שלה, לשעבד את הנסיכה עוצמה, את דורותי הקטנה ואת כל תושבי עוץ, ולהשיב לעצמו את חגורת הקסמים. אותה חגורת קסמים אפשרה בעבר לרוקט האדם להוציא לפעל כל מיני מזמות זדוניות; אבל זה היה לפני שעוצמה ואנשיה צעדו אל המנהרה התת-קרקעית וכבשו אותה. מלך הנומים לא היה מסוגל לסלח לדורותי או לנסיכה עוצמה, והוא נדר לנקם בהן.

אבל הן, מצדן, לא ידעו שיש להן אויב מסכן כל כך. למען

האמת, עוצמה ודורותי שכתו כמעט לגמרי שאי שם מתחת
להרים של ארץ אב, השוכנת מעבר למדבר המדבר אשר מדרום
לארץ עוצ, עוד חי לו מין אדם פזה שהוא מלך הנומים.
אויב שלא חושדים בו, מסכן כפלים.

